

назар крук

МИСЛИВЦІ

НАЗАР КРУК

МИСЛИВЦІ

ББК 84 (4 Укр) 6-44

К-84

Назар Крук

МИСЛИВЦІ

Роман

Copyright © by Calvaria Publishing House, 2010

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, translated, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means (electronic, mechanical, photocopying or otherwise) without the prior consent in written of Calvaria Publishing House.

Promotion, Rights and Contracts: MSBrand Corporation Agency

E-mail: copyright@msbrand.net

Усі права застережені. Жодну частину цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати у будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це ТОВ «Кальварія».

Промоція, права та контракти: Агенція «MSBrand Corporation»

E-mail: copyright@msbrand.net

ISBN 978-966-663-306-7

ISBN 978-966-663-286-2 (серія para bellum)

© «Кальварія», 2010

1

Я впізнав його одразу. Він увійшов до мого кабінету повільно, давно знайомою котячою ходою, тримаючи руки так, аби я їх бачив. Він знав, до кого йде. Він знав, як мене дратують різкі рухи. Він знав, що якби залетів у двері, голосно грюкаючи ними й гарячково виблискуючи очима, як роблять це мої співробітники, я б уже вбив його. Принаймні спробував би вбити. А так — лише здивовано підняв брову й відкинувся у кріслі, почухавши за вухом кульковою ручкою — єдиною зброєю, що була під рукою.

Він зачепився за неї поглядом. На якусь мить, але зачепився. Оцінив. Він пам'ятав, не міг не пам'ятати, що у кращі часи такої от ручки мені було достатньо, щоб убити.

— Доброго ранку, синку, — сказав він мені та посміхнувся.

Давно знайомою котячою посмішкою, за якою ніколи не можна було вгадати, що робиться в його патлатій макітрі.

Я завжди ненавидів оцю його манеру так звертатися до мене. Можливо, через те, що він мав на неї право. Він був одним із моїх названих батьків. Одним із шефів Контори — організації, яка породила мене. Чорним привидом із темного минулого, що так несподівано матеріалізувався в моєму кабінеті.

Шкода... Я сподівався, що привиди залишаться привидами...

— До вашої появи він і справді був добрим, — зітхнув я та кивнув на стілець для відвідувачів. Він кивнув у відповідь, присунув стілець до столу, сів навпроти. Доки мій гість виконував маніпуляції зі стільцем, я відчайдушно намагався зрозуміти, що відбувається. Чому один із шефів так підло зрадженої мною декілька років тому організації точно знає, де я, навіть розмовляє зі мною, а я — досі живий.

Мене б мали ліквідувати (чи хоча б спробувати зробити це), щойно знайдуть. Я — потенційна загроза. Я — результат секретного проекту, який вийшов з-під контролю. Я — колишній Джокер. Щоправда, колишніх у нашій Конторі не буває. У нас бувають лише живі або мертві.

Саме тому наш із ним теперішній мирний діалог був щонайменше дивним...

Однак зараз навпроти мене сиділа людина, довкола якої завжди коїться щось дивне. Візаві, власною персоною, сидів Док — керівник Об'єкта 27 (кодова назва — Санаторій), підрозділу Контори з вивчення паранормальних явищ і створення надлюдей. Щоправда, наскільки мені було відомо, ані в першому, ані в другому жодних успіхів Док так і не досяг...

— І що ж вас до мене привело? — поцікавився я, повертаючись, нарешті, ручку на стіл і знову відкидаючись у кріслі.

— Сигнал, синку, — посміхнувся у відповідь Док і змовницьки підморгнув (завжди ненавидів цю його манеру так підморгувати), — звичайний радіосигнал.

«Який у біса радіосигнал?! — пронеслося в голові. — Я ж витяг той клятий чип! Що ще сиділо в мені?! І чому лише зараз?! Чому не одразу після втечі?!»

— Я, власне, не зовсім про це питав... — усміхнувся я у відповідь. — Але про радіосигнал — це цікаво. То ви стежили за мною увесь цей час?

Док тихо розсміявся, відмахнувся:

— Ні, що ти! Якби Конторі було відомо, де ти, тебе б уже давно ліквідували!

Я розсміявся у відповідь:

— Яке полегшення! А то я вже злякався, що на мені знову ставили експерименти без мого відома! Чомусь щойно хтось із Контори наближається до мене, у мене виникає таке враження... Не знаєте чому, Доку?

Ми разом посміялися з мого вдального жарту, після чого Док знову посерйознішав і повідомив:

— Контора за тобою не стежила. За тобою стежив Жарох. Я дізнався про це лише вчора. Інші досі не знають.

Жарох... Як я про це не подумав? Жарох, мій названий батько, мій старий, мій учитель і шеф. Людина, якій я був зобов'язаний усім, і яку врешті-решт зрадив, людина, що пригріла за пазухою мене, зміюку. Головний ідеолог невдалого експерименту, продукт якого плюнуv на всю Контору загалом і на нього самого зокрема.

Я був його сином, я був його дітищем, я був його продовженням у цьому світі. Звісно, Жарох не міг обмежитися одним чипом, вмонтованим у моє тіло. Він, як і всі батьки, хотів контролювати дитину, а з його параноєю лише один чип навряд чи міг вважатися єдиним засобом для забезпечення стопроцентного контролю.

І звісно, не міг він видати мене нашим. Він образився, але не настільки. Він хотів, аби я жив — аби існувало хоч якесь його продовження в цьому світі. Контора ж хотіла протилежного.

Чому ж видав зараз? І чому саме Докові?

Док помовчав, роздивляючись стіл. Він щось явно хотів сказати, але не знав як. Не міг зібратися з думками.

«Старішаєш, Доку? — подумки насміхався я з нього. — Раніше ти був більш проречистим на слово. Раніше ти міг переговорити усю Контору разом узяту. Старішаєш...»

— Ну і? — підбадьорив його я. — Тепер ви знайшли мене. Що далі?

— Нам потрібна твоя допомога, — нарешті вимовив Док, і ці його слова ввели мене в ступор. — Конторі потрібна твоя допомога.

Я ледь стримався, аби не роззявити рота. Поцікавився:

— А що, суперменів у вас уже не випускають? Співчуваю... Але, Докторе, я ж уже теж не супермен. Я — вже немолодий п'яниця, що працює редактором задрипаної районної газетки... Це якщо ви не помітили.

— Не ти потрібен Конторі, — відмахнувся Док, — не хвилюйся, про тебе ми давно забули. Не ти — твоя допомога.

Я знизав плечима:

— Допомога? Можу запропонувати статтю про вашу діяльність на благо Батьківщини на першій сторінці. Імідж там позитивний створити, усе таке...

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.